

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.525 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 mei 2007 het Rijk binnen en diende op 1 juni 2007 een asielaanvraag in. Op 10 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Kismayo en te behoren tot de etnische groep Laus (< Bajuni). U werd geboren op 16 maart 1988 te Kismayo uit een moeder die tot de etnische groep Laus (< Bajuni) behoorde en een vader die tot de etnische groep Somali behoorde. Uw vader was handelaar en stierf tijdens de oorlog toen u 3 jaar oud was. In 1992 vluchtten u en uw moeder omwille van de*

oorlogssituatie naar het vluchtelingenkamp Jomvu in Mombasa (Kenia). In 1997 werd het Jomvu-kamp gesloten en keerden u en uw moeder terug naar Kismayo. In 1999 werd uw woning platgebrand door u onbekende rebellen die de Bajuni viseerden. Uw moeder startte een relatie met Mohamed Rachida (< Barawa) en uit deze relatie werden uw zussen Khadija (° 2000) en Hawa (° 2002) geboren. Tijdens de geboorte van Hawa in 2002 raakte uw moeder onherstelbaar verlamd en Mohamed Rachida liet jullie gezin in de steek. Toen u 14 jaar was begon u een relatie met Shabani Nasur (< Bajuni) die u en uw gezinsleden voortaan onderhield. In 2006 grepen de UIC (Union of Islamic Courts) de macht in Kismayo. Op 26 mei 2007 was u op bezoek bij Shabani Nasur wanneer de strijders van de UIC op de deur klopten. U vermoedt dat iemand de strijders van de UIC geïnformeerd had dat Shabani Nasur aan het vrijen was met een vrouw. De UIC beschouwen een amoureuze relatie tussen een niet gehuwd koppel als overspel. Shabani Nasur weigerde de deur te openen waarop de strijders van de UIC de deur inbeukten en Shabani Nasur doodschoten. U slaagde erin door het vensterraam te onsnappen en ging onmiddellijk naar de woning van Ali, een vriend van Shabani Nasur. Aangekomen bij Ali vertelde u wat er gebeurde en Ali besloot onmiddellijk naar de woning van Shabani Nasur te gaan. Ali zag het lijk van Shabani Nasur in zijn woning en zag tevens dat de strijders van de UIC de naburige huizen doorzochten op zoek naar u. Ali hoorde de strijders van de UIC zeggen “we zoeken de overspelige”. Ali keerde huiswaarts en bracht u onder in de woning van zijn vader. U besloot het land te ontvluchten gezien u vreest dat u volgens de regels van de islamitische wet gedood zal worden als overspelige. Op 27 mei 2007 verliet u Kismayo samen met Ali en zijn vader per gemotoriseerde prauw. Op 28 mei 2007 meerde u aan op een u onbekende plaats. Ali en zijn vader brachten u onder bij een man, Alex genaamd. Op 30 mei 2007 namen u en Alex een bus. Jullie arriveerden op een u onbekende plaats en u werd naar een kamer gebracht. 's Nachts werd u opgehaald per taxi en naar een u onbekende luchthaven gebracht vanwaar u op 30 mei 2007 een vliegtuig nam van een u onbekende maatschappij. U was in transit op een u onbekende plaats waarna u een ander vliegtuig nam en u arriveerde op 31 mei 2007 – vermoedelijk – in België. Op 1 juni 2007 vroeg u asiel aan.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Het verzoekschrift stelt: “Dat de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (...) niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is; Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (B.S., 31 december 1980), nochtans uitdrukkelijke motivering van een negatieve beslissing vereisen. Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.”
3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat

verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

5. Verzoekster verzoekt *“erkend te worden als politiek vluchteling overeenkomstig art 1 § A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.”*
 1. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden Somalische afkomst, en bijgevolg evenmin aan haar ingeroepen asielmotieven. De bestreden beslissing stelt dat verzoeksters *“geografische en politieke kennis over Somalië”* te wensen over laat en haar *“algemene kennis van het Somalische clansysteem”* zou *“tevens bijzonder beperkt”* zijn. Verder wordt er op gewezen dat verzoeksters *“kennis van de Somalische taal bijzonder beknopt is”*.
 2. Verzoekster betwist de in de bestreden beslissing aangekaarte onwetendheden niet doch verwijt de Commissaris-generaal *“in deze niet de minste rekening [te houden] met de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoekster die praktisch niet naar school is geweest zodat zij weinig over de geografie en de politiek van haar land kan kennen.”* Verder stipt verzoekster aan dat zij *“geruime tijd afwezig is geweest in Somalië. In 1992 vluchtte verzoekster met haar moeder omwille van de oorlogssituatie naar Kenia en kwam slechts in 1997 terug. Het is dan ook duidelijk dat verzoekster niet het volledige clangeburen kan kennen alsmede de Somalische taal.”*
 3. Verzoekster toont haar identiteit (en leeftijd) en nationaliteit niet aan. Aangezien verzoekster beweert van 1997 tot 2007 in Kismayo te hebben gewoond mag verwacht worden dat zij op de hoogte is van elementaire gegevens zoals welke clans er in haar regio gesetteld waren, wie er aan de macht is alsmede een aantal belangrijke

gebeurtenissen die er plaatsvonden kan toelichten zodat zij minstens haar afkomst kan aannemelijk maken.

1. Uit het dossier blijkt dat verzoeksters kennis van de algemene situatie in haar regio, de wijk waar haar vriend woonde en van het Somalische clansysteem quasi nihil is. Verzoekster is onwetend over de clan van haar moeder bij wie ze zou gewoond hebben (*Stam van Shabani? Bajuni - weet niet welke subclan p.6 CGVS-verhoor*) en de clans uit haar omgeving terwijl de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Dat verzoeksters kennis beperkt wordt omdat ze slechts geringe tijd in Somalië zou hebben gewoond kan evenmin overtuigen, aangezien verzoekster in Kenia ook in een vluchtelingenkamp woonde. De Commissaris-generaal stipt ook terecht aan dat haar uiterst summiere kennis van de Somalische taal zeer bevreemdend voorkomt voor iemand die de voorbije tien jaar in Somalië zou hebben gewoond. Verzoekster verklaart zelf slechts enkele woorden Somali te kennen waaronder de cijfers één tot tien en dit terwijl ze voor haar inkopen minstens de gewone omgangstaal en de getallen moest kennen.
2. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar gebrekkige kennis en onwetendheden. Het verzoekschrift koppelt onterecht verstandelijke vermogens met een scholingsgraad en leeftijd. Uit het CGVS-verhoor blijkt dat de dossierbehandelaar met eenvoudige duidelijke vragen naging of verzoekster voldoende geografische kennis aantoonde over haar streek en bekend was met het dagelijkse leven en algemeen bekende sociaal-politieke kwesties. Uit het verhoor blijkt dat verzoekster duidelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Daarenboven blijkt uit het verhoor dat verzoekster wel talrijke namen van eilanden kan opsommen maar niet de naam van haar eigen clan kent. De vaststelling dat verzoekster verkeerdelijk beweert tot de clan van haar moeder te behoren en niet tot deze van haar vader is reeds voldoende om haar voorgehouden Somalische nationaliteit en etnie te ontcrachten. Dat haar onwetendheden verklaard kunnen worden aan een gebrek aan scholing kan dan ook geenszins overtuigen te meer daar verzoekster naast het Bajuni, ook kennis heeft van het Kiswahili, het Engels en het Arabisch en de Koran kan lezen (zie verhoor CGVS). Verzoekster stelt enerzijds wel Swahili te spreken waar ze tot haar 9 jaar woonde maar niet het Somali waar ze de volgende tien jaar zou gewoond hebben. Verzoeksters verklaring dat ze afkomstig is van Somalië komt verzonnen en bedrieglijk voor.
4. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan haar voorgehouden asielmotieven. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. Verzoekster vraagt erkend te worden "*minstens als subsidiair beschermeling*" en stelt "*dat de problemen in Somalië voor iedereen bekend zijn*".
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoonde noch

waarachtig maakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 136.692, 26 oktober 2004).

2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.

